

С

Като се събуди и се дотътри до кухнята, прозорците бяха отворени, а снопове слънчеви лъчи пронизваха набраните в ъгъла прозрачни пердета. От толкова много светлина му беше трудно да гледа.

В далечината, след края на двора, проблясваше океанът и запращаше към ноздрите на Горски соленосвеж повей.

Той се разтършува къде е кафето и се сепна – в ъгъла до масата седеше жена само по бельо. Всъщност и той беше само по слипове. Тя му се усмихна като най-близък приятел. Без никакво притеснение, а даже с някакво вътрешно удоволствие от всичко и от сега, стана и му помогна с кафето.

От един момент нататък Горски беше загубил спомен какво е ставало вчера на партито. Приятелите, които бяха домакини, като че бяха изчезнали сега, а тази млада чернокоса жена, чиито артистични черти и стройна фигура нямаше как да не забележи, той изобщо всъщност не се сещаше да е виждал някога.

И ето сега си правеха кафе в кухнята, като движенията на единия допълваха другия така точно, все едно пет години по ред са правили кафе тъкмо в тая кухня сутрин и си познаваха навиците до безобразие.

Щеше всичко да развали, ако беше задал някакъв банален въпрос – кой, какво, кога вчера, как...

И тогава Горски заложи на сляпо, че тя може би също не помни.

Почна да разказва истории от отминалата нощ, които иначе никога не се бяха случвали, усмихваше се в усмихнатите очи на жената и я включваше като действащо лице в сюжетите. Описваше нейните подвизи като нещо знаменито и все добавяше как всички са били впечатлени и как тя е била гвоздеят на вечерта.

Тя също се смееше и подеваше историите, като ги доразвиваше и разказваше от своя гледна точка, а понякога допълваше и по някой коментар за неговите реакции - често мъничко жегващ, но добродушен.

След като си измислиха нощта и изпиха сутрешното кафе, той я погледна по-продължително в очите и двамата се разсмяха – дълбоко, дълго и безгрижно: такъв пълнокръвен и заразителен смях, който сякаш казва: никъде никога нищо лошо не се е случвало. И няма да се случи. Всичко е наред.

- Дали пък не е време да се гмурнем? – попита Горски после.

В началото тя като че ли не разбра какво точно имаше предвид той.

Горски посочи с поглед към синьото зад отворения прозорец.

- Добре – каза тя и също погледна през прозореца. – Макар че аз оттам дойдох преди половин час. Имах малък инцидент.

Горски се усмихна отново и чак сега забеляза, че соленото влажно ухание може би не е идвало чак от океана.

- Добре ли си?

- Да.

- Сигурна ли си?

- Да. Напълно.